Ja kui teie olete kawwa mano tulemast, ja kui kiäki wasta puttap, siis wõtke se sinni ja pange kotti, ninck kui õõsi kawwa man midäki näde siis laske wallale. ja ma taha siis weel teile sõõl egäleütteln midäki anda,

Eent kui esä alli ärä koolon sia pääle selle oppidese. siis olli woija kõige wanempal welel edimäne õõ waptuna minnä, aga ta pelgas ja es tohi mitte, ninck pallel ammu kõige noorempat lolli weljä et se temä eest läässi. ja se ütlel minu jaht ei pelgä sest esä kääpä man wahti sest ma tiijä et temä mulle midäki ei ja tegemõ. ja siski ma sinu eest enne ei lä kui ja siõt mulle selle eest maxma. ja wanemp weli mahs ka siis temäle õige hästi se õõ eest.

Ollanyut wõt nüüd se lollisene kotti kaala ja läts minemä, ninck jänes jaapsi tie pääl wasta, ninck temä hoard ta kinni ja pand kotti, ninck kui kääpä mano pai iste ta sinnä wagusi maha, ja kui ümbre pandä mis sinu siis sündinä siiap, ja õtse eest õõ aajal, läts esä kääpäs tahasi, ja päält werdi kui senne haina rehja wällä, ninck nüüd puistas temä jämest kottist wällä, ja se nakkas mõtsa jaapkma, ninck se haina rehja tahhaw, — ja nüüd tulli ka esä istakse. ja küsse kas se abt mo poig. ja mina ole kübe, wastut temä, siis ütlel esä, kui se olet mo jäna ärä kulelnu siis ma singin sulle wasti silli, ja kui se seda silli puhut siis tulep sulle wasta kahens mano, ja se istu temäle selgä, ninck wõit siis nüe kõwasti jõita et ütleki tulinu jaapsja kahene jõrge ei se. — ja nüüd nao armas poig wõlt kodo nakkata minema, ja kaija ennek se kallis sild kentale igawes. kaani se ma päält kõnnit. — ja kääpäs tõmpi kokko ninck esä katte ärä.

ta saistas nüüd üles kui weel kõrra ümbre kendä, ja läts siis kodo. — wele küsiwä temält. nok selsta meile ka mes se mattsel näpit. aga temä ütlel, mes jääl õige mattä, ebk mes kuulsa. mumd es denk kui tunde mõhinat, ja silwe kolinat. —

Keskmine weli nakkas ka nüüd ennem lolli wiisi hallema. ja ütlel armas weli mine woki minu eest ka, mina taha selle se waiwa tasada kaunisti. ja kui Daay tulli siis mas keskmine weli temäle mõnesti hä õppetusi peija, ja siis wõt temä jälle ennu kotti kaala ja läts teele. ninck jänes jaapsi jälleki wasta. ta wõt temä sinni ja pand kotti, ninck kui ta mattsi pääle sai ista temä nii kui ennemsel õõlal wagusi esä kääpä kõwale maha, ja sat kaani keskmine kui jälle esä kääpas wallale tulli. ninck päält õtse kui haina rehja wällä tulli, ja siis laps ta rutta jänese kottist wällä ninck se nakkas mõtsa jaapkma ja se haina rehja ehtsan nii kui enne mõnjiti ja pistsiti. ninck kõrraga se wana peräst tulli ta esa mättäwalle ja küsse, kas se abt mo keskmine poig. ja ta ütlel wasta, kui siis se mo armas esä. elus küll, siis tõst esa sõe üles ja ütlel, mo poig et sina mo jõna pääle olet ärä talwe siis wõtta ma ennem sulle kübetase pilli mida puhkun sulle kõhine hobene mano tulst. ja kui ja temäle jälgä is tust siis wõtt se nii rutus jõsta et hinnu ka kõwemide ei wõi hinnata, ehk kahest ei ole sull mitte tarwis jõõtsi ja rawitsa ehk talli pesuda wai kui sulle teida waiga on siis puhse pilli aga kui ennemp waiga ei ole siis kaps wallale, ja temä lät koke esi taht. nii et sul pilli ei ennemi waiga kaita nüüd ei mitte kahest. — ja nüüd mo poig wõtt rahul sõde nakkata minemä, ja silmäpilk sattse esä, ja kääpas kui sinni, siis tõsse ta üles ja nakkas sõda pooke sundate mõtsa segamistega saamaama, ja kui ta sõda sai siis küsse taije weli temält. no mes se näpit ka pääl. seleda meile ka ennust nägemisest